

เทศน์เช้า วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาทำบุญ เห็นไหม ทำบุญมันก็ต้องมีระดับของท่าน ถ้าไม่มีระดับของท่าน ต้นไม้ไม่มีเปลือกอยู่ไม่ได้ ต้นไม้มันต้องมีเปลือกของมัน ถ้ามีเปลือกต้นไม้ เขาไปลอกเปลือกต้นไม้ ไปฟันเปลือกมันมันก็ตาย ในศาสนาก็เหมือนกัน ศรัทธาใหม่ไง พ่อแม่พาลูกพาหลานมาวัด มันมาวัด มาวัดไปคุ้นเคยกับวัดนะ เด็กถ้าไม่เคยไปวัดเวลาไปวัดมันเคอะมันเขิน มันไม่รู้เลยว่าควรทำอย่างไรและไม่ควรทำอย่างไร

สิ่งนั้นเป็นเรื่องของท่านนะ เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอกเลย เวลาทำบุญกุศลกัน ถ้าไม่นั่ง ไม่นั่งเทศน์ไม่ได้ ไม่นั่งเทศน์ไม่ได้เพราะอะไร? เหมือนคลื่นวิทยุ ถ้าเราถือมันไม่ได้นะมันรับคลื่นไม่ได้หรือ ล้อคลื่นวิทยุ เราต้องการคลื่นไหนเราก็จูนไปคลื่นนั้น แล้วมันจะรับคลื่นนั้น แต่ถ้าวิทยุเราเคลื่อนอยู่มันรับคลื่นอะไรไม่ได้ ถ้าเราเคลื่อนไหวอยู่ เรามีความเคลื่อนไหว มันมีภาระรับผิดชอบอยู่ นี่มันขัดแย้งกันไง

นี่ระดับของท่าน ระดับของศีล ระดับของภavana ระดับของภavanานะ เวลาเราคิดถึงมรณานุสติ ถ้าเวลาพูดถึงการทำมาหากิน การทำมาหากินเราทำมาเพื่ออะไร? เพื่ออนาคต แล้วถ้าบอกมรณานุสติคือว่าเราก็จะตายแล้วมันก็ไม่มีแรงจูงใจ แรงจูงใจทำเพื่อบุญกุศลของเรา แรงจูงใจทำเพื่ออนาคตของเรา อันนี้เป็นแรงจูงใจ ถ้าแรงจูงใจทำขึ้นมา เห็นไหม แรงจูงใจทำแล้วมันอยู่ที่บุญกุศล บาปอกุศล ถ้าบุญกุศลทำอะไรจะประสบความสำเร็จ ความสำเร็จเพราะอะไร? ความสำเร็จเพราะบุญกุศลนะมันเป็นโอกาส มันเป็นจังหวะ จังหวะโอกาสมันจะลงตัวพอดีๆ

คูสิแค่เราทำธุรกิจ เห็นไหม มันมีอุปสรรค มันมีความขัดแย้ง มันมีความต่างๆ มันมีอุปสรรคไปหมดเลย สิ่งนี้มันเป็นธรรมดา ธรรมดาเพราะอะไร? เพราะชีวิตหนึ่งมันเดินทางไกล คุณนั้บรถบนถนนสิ เวลาเราขึ้นเขา-ลงเขา รถวิ่งบนถนน เวลาขึ้นเขาสูงมันก็ขึ้นด้วย เวลาลงที่

ตำมั้นก็ลงด้วย ชีวิตเรามันมีลุ่มๆ คอนๆ เป็นธรรมดา ทีนี้ธรรมดาเราสร้างบุญกุศล คำว่าบุญกุศล คือเสียดละ เสียดละเพื่อความสุขของคนอื่น

ความสุข เห็นไหม คุณิเวลาคคนที่เขามีฐานะ เขามีโรงงาน เขาไปเสียดละกัน เขาไปช่วยเหลือกิจการมนุษย์ไ้ ช่วยเหลือกิจการมนุษย์ขึ้นมาเพื่ออะไร? เพื่อให้เขาพอดำรงชีพของเขาอยู่ได้ คนเราเกิดมานะมันมีอำนาจวาสนาต่างๆ กันมา คุณิเวลาคคนเกิดในที่อึดคักคัดสน แต่เวลาเขาช่วยเหลือตัวเองได้ เขาเป็นผู้นำก็มีนะ เขาเป็นถึงกษัตริย์ เห็นไหม ทาสในสมัยโบราณเป็นกษัตริย์นะ ทาสเวลานำฝูงชนขึ้นปฏิวัติเป็นกษัตริย์ได้เหมือนกัน เป็นกษัตริย์ปกครอง

ไ้ไ้มันเป็นยุคเป็นคราว นี้บุญกุศลนะ ถ้าเราทำธุรกิจของเรา ถ้ามันมีอุปสรรค มีต่างๆ เห็นไหม นี้เวลามีคนช่วยเหลือกิจการไ้ เห็นคนอื่นเวลาเขาตกทุกข์ได้ยาก พอมีคนช่วยเหลือกิจการ ไ้ทำไมเราตกทุกข์ได้ยากไม่มีใครช่วยเหลือเราเลย ความช่วยเหลือมันมีช่วยเหลือตั้งหลายๆ อย่าง

ความช่วยเหลือ เห็นไหม พระนาถิตะเดินจงกรมอยู่ในป่า เห็นคนเขาไปเที่ยวนักขัตฤกษ์กัน เขามีความสุข ความสนุกเพลิดเพลิน เราเป็นคนอยู่ในป่า เดินจงกรมอยู่คนเดียว เป็นคนทุกข์คนยาก เป็นคนที่ไม่มีคุณค่า นี้เทวดาที่เคยเป็นเครื่องอุปมาขยับยังกลางอากาศนะ มาเทศนาให้ฟัง คนที่เขาเพลิดเพลินในชีวิต เขาเพลิดเพลินในชีวิตนี้เขาตายเปล่านะ คนตายเปล่า เวลาเพลิดเพลินในชีวิต เขาตายไปเขาจะไม่มีอะไรติดไม้ติดมือเขาไปเลย เวลาเขาเกิดขึ้นมา เขามีบุญกุศลเขาถึงไ้เกิดมาเป็นมนุษย์

เวลาเขามีบุญกุศลนะเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์นี้เกิดแสนยาก เวลาจิตนี้มันต้องเกิด ไปเกิดเป็นสัตว์ เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เห็นไหม เกิดทั้งนั้นแหละ เวลาเกิดขึ้นมา ถ้าใครมีสติสัมปชัญญะ ทำคุณงามความดีของเขา เขาจะมีของติดไม้ติดมือเขาไป คือคุณงามความดีจะติดหัวใจไป เราทำงานของเรา เราได้ผลตอบแทนของเรา ทำบุญกุศลเสียดละไปเขาว่าเสียเปล่าๆ การเสียดละจิตใจมันเสียดละ มันจะติดไม้ติดมือมันไป สิ่งที่เสียดละแล้วติดไม้ติดมือเราไป

นี่คนที่เขาเพลิดเพลินในชีวิตของเขา เขามีแต่ความรื่นเริงของเขา เขาจะไม่มีอะไรติดไม้ติดมือไป ท่านต่างหากเป็นผู้วิเศษนะ ท่านต่างหากเป็นผู้วิเศษ ท่านเดินจงกรม ท่านนั่งสมาธิภาวนา ท่านเป็นผู้วิเศษเพราะอะไร? วิเศษเพื่อยกหัวใจไ้ ยกหัวใจพ้นจากโคลนตม ยกหัวใจพ้นจากความหมักหมมของอารมณ์ความรู้สึกที่เวลาทุกข์ ยกหัวใจพ้นจากความเหยียบย่ำของกิเลส

ท่านเป็นผู้วิเศษ ผู้วิเศษเพราะอะไร? เพราะสิ่งนี้มันละเอียด เป็นความรู้สึกจากภายในหัวใจ คนเขาไม่รู้ไม่เห็นกับใคร แต่ทุกคนมีเหมือนกัน มีทุกซ์ในหัวใจเหมือนกัน เห็นไหม

แต่ถ้าใครประกอบธุรกิจประสบความสำเร็จ มีเงิน มีทอง มีข้าวของเงินทอง มีตำแหน่งหน้าที่ โลกเขาเห็นมันเป็นวัตถุ มันจับต้องได้ ว่าคนนี้เป็นคนที่มีบุญกุศล คนนี้เป็นคนดี ไอ้เราทำคุณงามความดีในหัวใจ เห็นไหม ในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า

“อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า”

ความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า เพราะความรู้สึกยกหัวใจพ้นจากโคลนตม พอพ้นจากโคลนตมมันนิ่งอยู่เพราะอะไร? เพราะโคลนตมกับหัวใจมันคนละอัน ความที่การสื่อสาร การแสดงออกนั้นมันเป็นโคลนตม โคลนตมคือสมมุติ สมมุติบัญญัติที่มันแสดงออกมาจากใจ ในเมื่อใจมันพ้นจากโคลนตมนะ มันต้องคลุกโคลนตมก่อน ให้มันเป็นภาษาเดียวกัน มันถึงสื่อสารสมมุติออกมากับโลกเขา

เวลามันจะคลุกกับโคลนตม มันก็รู้ว่าสิ่งนี้มันเป็นสมมุติ มันเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย เห็นไหม มันมีสติสัมปชัญญะ เวลาเราคิด เรามีความคิด มีความสื่อสาร เรายังไม่อยากจะพูดออกไปเลย แล้วพูดออกไปแล้วมันไปกระเทือนคนอื่น นี่ความนิ่งอยู่ นิ่งอยู่คือมันพ้นจากโคลนตม มันมีความอึดในตัวของมันเอง ในตัวของมันเอง เห็นไหม ท่านถึงนิ่งอยู่ นิ่งแบบผู้รู้ไง ไม่ใช่แบบคนเชื่อ คนเชื่อ คนเชื่อ เขาไม่เข้าใจอะไรเขาหนึ่ง นิ่งด้วยความไม่รู้จะสื่อสารอย่างไร ไม่รู้จะตีความหมายที่เกิดขึ้นสิ่งนั้นอย่างไร? มันนิ่งอยู่เพราะความเชื่อนะ

แต่นิ่งอยู่เพราะอริยเจ้านิ่งอยู่แล้วรู้ รู้อยู่ในหัวใจ เพราะพูดหรือไม่พูดออกไป มันจะเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ นี่สิ่งที่เกิดขึ้นมาในหัวใจ พ้นจากโคลนตม สิ่งทีพ้นจากโคลนตม นี่มันเป็นความละเอียดลึกซึ้งในหัวใจ คนทำขึ้นมาถึงจะไม่รู้ว่าคนไหนมีหรือไม่มี คนไหนมีหรือไม่มีเราถึงไปตีต้นต้นกับวัตถุ ข้าวของเงินทองกัน เพราะอะไร? เพราะมันสื่อสารได้ คนเขาไม่มีเขายังวิ่งแสวงหากันนะ แต่ถ้าเป็นบุญกุศลนะ มันเป็นธรรมชาติ มันทำไปมันเป็นเอง

สิ่งที่เป็นเองสิ่งนี้เป็นอำนาจวาสนา ไม่ได้ปฏิเสธ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้ปฏิเสธวัตถุทั้งหมดนะ วัตถุนี้ปัจจัยเครื่องอาศัย สิ่งที่เป็นเครื่องอาศัยนะ คนที่ไม่คิดมัน คนที่อาศัยมัน เห็นคุณค่ามัน ใช่ว่าเป็นประโยชน์กับเรา สิ่งทีเหลือเป็นประโยชน์กับคนอื่น แต่ถ้าเป็น

คนทุกข์คนยาก ใช้สะสม ใช้จ่ายเป็นโรคเป็นภัย ใช้จ่ายเป็นสิ่งที่เป็นการระับผิดชอบ มันทุกข์ไปหมดเลย

สิ่งที่ประโยชน์มันจะเป็นประโยชน์กับเรา มันกลับเป็นภาระของเรา แต่ถ้ามันเป็นประโยชน์กับเราโดยบุญกุศล เราเก็บของเราไว้ เรายกษาของเราไว้เพื่อประโยชน์คนอื่น เพื่อประโยชน์สาธารณะ สิ่งที่เป็นประโยชน์สาธารณะ ใจไม่เป็นสาธารณะ มันจะเป็นประโยชน์สาธารณะได้อย่างไร? ใจมันเป็นสาธารณะก่อน สาธารณะเพราะอะไร? เพราะมันเห็นประโยชน์ เห็นคุณค่า คุณค่าของการใช้สอย คุณค่าของการสละ คุณค่าของการเจือจาน เห็นไหม เรื่องของท่าน แล้วเรื่องของสมาริล่ะ?

เรื่องของสมาริ ถ้าจิตมันเป็นปกตินะ ศีลมันเป็นความปกติของใจ ถ้าใจปกติ สิ่งใดเกิดขึ้นเราจะวินิจฉัยด้วยความถูกต้อง สิ่งที่เราวินิจฉัยด้วยความไม่ถูกต้องเพราะเราเอาปัญหาเป็นเรา เรากับปัญหาเป็นอันเดียวกัน เวลาเรากับปัญหาเป็นอันเดียวกันเราเลยเครียด แล้วตัดสินใจปัญหาสิ่งนั้นด้วยความไม่ถูกต้อง เพราะเรากับปัญหาเป็นอันเดียวกัน

แต่ถ้ามีความปกติของใจ ใจมันปกติ เห็นไหม มันเป็นปกติ มันเป็นธรรมชาติ มันเป็นธาตุรู้โดยธรรม ธาตุรู้โดยธรรมเพราะมันมีสติสัมปชัญญะควบคุมมัน แต่ธาตุรู้โดยโลก นี่ปัญหาเป็นเรา ธาตุรู้โดยโลกเพราะมันเป็นโลก โลกคือหมู่มั่วโลก คือความติดข้อง ความติดข้องมันไม่เป็นธรรมชาติ มันไปแบกรับ มันไปแบกหาม แต่ถ้ามันเป็นสติสัมปชัญญะมันปล่อยขึ้นมามันเป็นธรรม มันเป็นธรรมเพราะมีสติสัมปชัญญะ

นี่คน เห็นไหม คูสิเราจะแก้ไข เราจะซ่อมแซมสิ่งใดเราเป็นคนทำนะ สิ่งที่เราจะไปแก้ไข สิ่งที่เราไปซ่อมแซมสิ่งที่เป็นวัตถุ เราจะไปซ่อมแซมสิ่งที่มันชำรุดเสียหาย เขากับเราเป็นคนละอันนะ เราไปซ่อมแซมเขา แต่ถ้าเป็นโลก เห็นไหม เราทุกข์ร้อน เราแบกรับ เราต้องการให้เป็นคั่งใจ แต่ของนั้นคุณภาพของที่ชำรุดมันเสียหาย มันทำไม่ได้หรอก มันต้องตัดต่อ มันต้องทำ มันเป็นสัจจะความจริงของเขา ของธาตุ แต่ความจริงของความรับรู้ ความจริงของใจมันไปแบกหาม เห็นไหม มันไม่ปกติ

ถ้ามีศีลเป็นปกติของใจ ถ้าศีลมันมีความปกติ มันจะวินิจฉัยสิ่งใดๆ ด้วยความถูกต้อง ด้วยความดีงาม ปัญญามันเกิดไง ปัญหานี้ไม่ใช่เรา เรากับปัญหาเป็นคนละอันกัน เราเป็นผู้รับรู้

ปัญหา รับประทานนี้เป็นเรา เช่นเจ็บไข้ได้ป่วยมันเป็นเราไหมละ? เจ็บไข้ได้ป่วยมันเป็นเราไหม? เราถึงปัญหานั้นไหม?

แต่มันก็เป็นธาตุนะ ร่างกายนี้เป็นธาตุ แต่ถ้าเราไปแบกรับ เรามีความความเครียด เรามีความวิตกกังวล นี่การรักษาร่างกายมันก็ยากขึ้น แต่ร่างกายก็คือร่างกาย นี่เจ็บไข้ได้ป่วยมันก็เจ็บไข้ได้ป่วย ความรู้สึกก็เป็นความรู้สึก นี่มันมีสติ มันมีศีล มันมีสติ มันมีความปกติ การรักษามันก็สะดวกขึ้น การรักษามันก็ดีขึ้น เพราะอะไร? เพราะมันไม่มีความรู้สึกไปกระตุ้นให้โรคภัยไข้เจ็บนั้นมันรุนแรงขึ้น

มันเป็นไปตามกรรม เห็นไหม นี่การเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยความซำรุดครำคร่ำไปของร่างกายนี้เป็นเรื่องธรรมดา การเจ็บไข้ได้ป่วยของอุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่น ความยึดมั่นถือมั่น ความอุปาทานทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยได้ ความเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยกรรม โจรกรรม เห็นไหม โจรกรรมคือมันเคยมีการกระทำมา คุณคนดี คนที่เสียสละ คนที่มีศีลสมบูรณ์ เกิดมาเมื่ออายุชยยืนยาว คนที่อายุสั้น คนที่ประสบอุบัติเหตุ มันมีของมันทั้งนั้นแหละ มันมีที่มันไป แต่ที่มันไปมันซับซ้อนกรรมมันเป็นอินไตย อินไตยคือมันซับซ้อนมาก ซับซ้อนเพราะคนเกิดคนตายไม่รู้ซับซ้อนมาเป็นกี่ล้านๆ ชาติ ความซับซ้อนอันนี้มันถึงเป็นอินไตย แล้วมันจะอธิบายกันด้วยความซับซ้อนอย่างนี้ เห็นไหม

ถ้าพูดถึงเรื่องกรรม เรื่องของภพของชาติ มันเป็นการข้ามภพข้ามชาติ มันเป็นการสุควิสัยที่จะกระทำ แต่ในปัจจุบันมันลมหมด ข้อมูลของคอมพิวเตอร์ ถ้าเราลบที่โปรแกรมแล้วทุกอย่างจะจบสิ้นเลย ถ้าเราลบที่นี่ เห็นไหม การแก้กรรมคือการภาวนา การแก้กรรมนี้เราเสียสละขึ้นมาเสียสละขึ้นมาเพื่อควรแก่การงาน เพื่อให้จิตใจมันอ่อน มันน้อม มันควรแก่การงาน แต่ขณะที่เราภาวนานี้เราจิตปกติ ปัญหาไม่ใช่เรา ร่างกายก็ไม่ใช่เรา สรรพสิ่งไม่ใช่เรา แต่อาศัยกันอยู่ อาศัยกันอยู่แล้วพอเป็นปกติเราใคร่ครวญมัน ใคร่ครวญมัน ถอนความยึดมั่นถือมั่น ใคร่ครวญมันด้วยความสังโยชน์ สิ่งที่ผูกมัดมันไว้ นี่มันใคร่ครวญได้ ปัญญามันเกิด

นี่สิ่งที่เป็นนามธรรมที่พระนาถิตะเดินจงกรมอยู่ในป่า นี่ใครจะรู้อะไรกับเรา เราเดินจงกรมอยู่ เขาไปคูนักขัตถุกษ์ เขาไปคูนมหรสพสมโภช เขามีสิ่งเร้า เขามีมหรสพ เขามีดนตรี เขามีเครื่องกระทบให้เรามีความสุข เรามีความสุข เราเพลิดเพลินกับการละเล่น นิมมหรสพสมโภชเป็น

ความสุขจากภายนอก แต่เราเดินจงกรม สมาธิภาวนาอยู่ของเราคนเดียว มันมีอะไรเป็นปัญญาล่ะ?

มันมีสิ่ง เห็นไหม คุณติโคลนตมกับหัวใจ หัวใจมันอยู่ในโคลนตม โคลนตมคือความคิด ใจ ความคิดที่มันเหยียบย่ำ ความคิดที่มันทุกข์มันยาก ความคิดที่ว่าเราเป็นคนทุกข์ คนเจ็บใจ แต่เวลาปัญญามันเกิด ความคิดมันก็คือความคิด ความคิดมันเกิดดับ แล้วหัวใจที่มันโดนโคลนตม ปิดกั้นไว้มันก็เศร้าหมอง เวลามันปล่อยวางขึ้นมามันก็สว่างไสว จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่ข้ามพ้น ไปด้วยกิเลส

นี่เวลาพิจารณาธรรม เวลาพิจารณาธรรมเราเป็นอิสรภาพ เราเห็นของเรา แต่เขาไปคุม หรสปสมโภช เขาไปคุมอามิส คุณสิ่งทีกระทบ แล้วก็เอาอารมณ์ความรู้สึกมาเป็นเรา แล้วสิ่งที่เป็น อารมณ์ความรู้สึกมันก็อยู่ภายใน ภายในมันก็เหยียบย่ำหัวใจ มันเป็นเรื่องโลก แต่เขาเป็น ความสุขของเขาเพราะเขาพอใจ แต่เราวิปัสสนาของเรานี่เราเป็นคนรู้ของเรา เราเป็นคนเห็นของเรา เราเป็นคนวิปัสสนาของเรา เราเป็นคนเห็นของเรา เราสะอาดบริสุทธิ์ของเรา

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าความสะอาดบริสุทธิ์ทำให้ไม่ได้ ไม่มีครูบาอาจารย์ องค์ไหน ไม่มีพ่อแม่คนไหน พ่อแม่ที่รักลูก ทำความสะอาดร่างกาย จับอาบน้ำอาบทำ แต่งตัวให้ สวยงามนี้พ่อแม่ทำได้ แต่พ่อแม่ทำให้หัวใจของลูกสะอาดไม่ได้นะ หัวใจของลูก ลูกต้องทำ ความสะอาดในหัวใจของตัวเอง ลูกต้องมีสติสัมปชัญญะ

ทำไมสมัยพุทธกาล สามเณร ๗ ขวบเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร? สามเณร ๗ ขวบ เด็ก อายุ ๗ ขวบเป็นพระอรหันต์ได้นะ ความที่เป็นพระอรหันต์ เด็กคนนั้น จิตเด็ก ๗ ขวบดวงนั้นเขา ต้องทำใจของเขาให้สะอาดได้ ถ้าเขาทำใจของเขาให้สะอาด คุณก็การทำมาสะอาดของเรา เรา ต้องมีน้ำยาทำความสะอาด เราชะล้างต่างๆ ต้องมีน้ำยาทำความสะอาด

นี่ก็เหมือนกัน ใจมันจะสะอาดขึ้นมาเรื่อยๆ ไม่ได้หรอก มันจะสะอาดขึ้นมาเรื่อยๆ โดย ธรรมชาติของมันไม่ได้ มันต้องมีมรรคญาณ มันต้องมีศีล มันต้องมีสติ มันต้องมีสมาธิ มันต้องมี ปัญญา ปัญญา เห็นไหม นี่ใจเกิดดับ เกิดดับคือความคิด ใจเกิดดับคือความคิด ความคิดที่ สะอาดเพราะสัมมาสมาธิเข้ามาชะล้าง แล้วความคิดอันนี้มันสะอาดเป็นเครื่องมือ เป็นมรรค ญาณ มรรคญาณอันนี้มันเข้าไปทำความสะอาดของใจ

พระอรหันต์ต้องมีมรรคญาณ ต้องมีกัจจัญญ ต้องมีสิ่งกระทำขึ้นมา สิ่งที่กระทำขึ้นมา นี้ ทำความสะอาดของใจขึ้นมา มันจะเกิดขึ้นมา พระอรหันต์ไม่ได้เกิดขึ้นมาเฉยๆ หรือสิ่งที่เกิดขึ้นมาโดยธรรมชาติ เกิดขึ้นมาเฉยๆ เป็นพระอรหันต์ไม่ได้

อย่างความคิด นี่ความคิดมันเกิดมันเกิดมาจากไหน? มันดับมันดับมาจากไหน? มันเกิดเฉยๆ ได้เพราะอะไร? เพราะมันเป็นสัญชาตญาณ มันเป็นสามัญสำนึกของมนุษย์ สามัญสำนึกของเทวดา อินทร์ พรหม มันเป็นสามัญสำนึกไง คือภพ คือสถานที่เกิด คือมิติที่เราเป็นไป นี่อันนี้มันเป็นธรรมชาติ มันเกิดดับอย่างนี้มันเป็นธรรมชาติ แต่เวลาปัญญา มันเกิด ธรรมมันเกิดมันไม่เป็นธรรมชาติหรือ

ถ้ามันเป็นธรรมชาติ คนมีความคิดอยู่แล้ว คนคิดคิดเยะไป คนที่เป็นคนคิดเจือจางก็มหาศาล แล้วความคิดของเขาได้ประโยชน์อะไรล่ะ? ความคิดของเขาก็ตายเปล่าไง เกิดมาตายเปล่า คือไม่มีอะไรคิดไม่คิดมือไป จิตถ้าไม่วิปัสสนาขึ้นมา มันไม่มีปัญญาขึ้นมา มันจะตายเปล่าของมันนะ บุญกุศลเราทำเพื่อเป็นบาทฐานไป

นี่สัมโพชฌงค์ อินทรีย์ พละ อินทรีย์นี่สัมโพชฌงค์ เห็นไหม ธรรมวิจยต่างๆ มันเป็นสัมโพชฌงค์ มันเป็นภาวะ มันเป็นสภาวะ มันเป็นวุฒิภาวะ มันเป็นให้ใจละเอียดอ่อนเข้ามา จากทำงานหยาบๆ จากข้างนอก เห็นไหม อาบเหงื่อต่างน้ำขึ้นมา ได้ประโยชน์ขึ้นมาในการเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง นี่ใช้ปัญญาบริหารจัดการก็ได้ผลประโยชน์จากโลกของเขาขึ้นมา เพราะเป็นโลกีย์ ปัญญาเกิดจากโลก ถ้าทำความสะอาดของใจเข้ามามันเป็นความสงบของใจ ให้ใจมันสะอาดขึ้นมา ก่อน แล้วเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมา เห็นไหม นี่มันเป็นการทำความสะอาดของใจ

นี่ศาสนาละเอียดลึกซึ้ง ลึกซึ้งมาก เอ๊ะ พระเขาอยู่กันได้อย่างไร? คุณิในกิจกรรมของศาสนาเรา เห็นไหม ต้องทำบุญกุศล ต้องทำทานเสียสละทุกวันอยู่ที่นี่ เสียสละเพื่ออะไร? เสียสละแล้วได้อะไรขึ้นมา? มันได้บารมี ได้หัวใจ ได้จิตใจที่เข้มแข็ง ได้หัวใจที่แก่กล้า ได้สิ่งที่เราได้ตอกย้ำให้ความคิดเรามีจุดยืน ให้เราไม่ตามกระแสโลก นี่กระแสโลกมันรุนแรง มันพัดเราให้ไปตามกระแสมัน ถ้าเราไปวัดไปวาเนี่ยตอกย้ำอย่างนี้ หน้าที่ทางโลกเราก็ทำ แต่หน้าที่การงาน การรักษาหัวใจ การรักษาจุดยืนของใจเราก็ทำ ถ้าทำสิ่งนี้ขึ้นมาได้ นี่มันจะย้อนกลับเข้ามา

นี่งานละเอียดใจ สิ่งนี้ที่ว่าเป็นงานละเอียดที่มันควบคุมใจได้ ถ้าควบคุมใจได้ เห็นการเกิดและการตายนะ แล้วทำความสะอาดของใจทั้งหมด เห็นไหม นี่งานอันละเอียด ผลมันก็ต้อง

ตอบสนองโดยละเอียด แต่ละเอียงมันทำอย่างไรล่ะ? แม้แต่งานการท่องจำ การศึกษา นี่เป็นเรื่องยากเลยนะ เรื่องยาก

นี่สุดมยปัญญาเป็นปริยัติ ไปจำข้อมูลมา ไปเอาแบบแผนมา นี่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปจำแบบแผนมา มันยังศึกษา มันยังตรึกมาจนปวดหัว ปวดหัวจนคิดไม่ออกนะ แล้วเวลาจิตมันละเอียดเข้าไป ที่เวลาปัญญามันเกิดไม่ใช่ปัญญาจากสมอง ปัญญาจากใจ ปัญญาจากสมองคือการศึกษ ปัญญาจากใจจินตนาการเป็นจินตมยปัญญา แล้วภาวนามยปัญญา

คำว่าภาวนามยปัญญา นี่ภาวนา ภาวนาต้องทำศีล สมาธิ ปัญญา นี่มันต้องมีศีลเป็นความปกติของใจ ต้องมีสมาธิคือการภาวนา แล้วปัญญามันเกิดขึ้นมาจากฐานของสมาธิ ฐานที่ว่า เป็นโลกๆ นี่แหละ แต่โลกมันเป็นธรรม เป็นธรรมเพราะอะไร? เพราะมันเป็นมรรค เป็นมรรค เห็นใหม่ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ทำไมอรหัตตมรรคไม่ใช่อรหัตตผลล่ะ? ทำไมอรหัตตผลไม่ใช่ นิพพาน ๑ ละ?

นี่ในขณะที่มันเกิด ขณะที่มันเป็นความคิดที่เกิดขึ้นที่ว่าเป็นโลกๆ ความคิดอย่างนี้ ปัญญาอย่างนี้มันเป็นปัญญาธรรม ปัญญาธรรมมันเกิดขึ้นมาจากใจของเรา ใจที่เป็นสัมมาสมาธิ ใจที่มันจะทวนกระแสโลก โลกียปัญญาคือปัญญาพลังงานที่ออกมาจากโลก พลังงานออกมาจากโลก คลายตัวออกมา พลังงานนี้เป็นโลกียปัญญามันคลายตัวออกมาจากโลก ภาวนามยปัญญา จิตเป็นสมาธิมันสวนกระแสเข้าไป มันสวนกระแสเข้าไปทำลายแกนของโลก

แกนคือโลกคือแกนสภาสวะ แกนของความคิด ฐานที่ตั้งของความคิด มันเข้าไปทำลายแกนของโลก เห็นใหม่ แกนของโลกคือแกนของใจ ทำลายที่นี้มันถึงสะอาดบริสุทธิ์ใจ สิ่งที่สะอาดบริสุทธิ์ นี่งานละเอียดเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป ถ้าครูบาอาจารย์ไม่เป็นนะ นี่มันคิดมันข้อม มันส่งออก ความรู้มันส่งออกทุกคน ความรู้ไม่ใช่ใส่ปากแบกหาม มันคิดได้เกิดดับๆ ตลอดแหละ เกิดดับมันส่งออกทั้งนั้นแหละ

แล้วปัญญาที่มันทวนกระแสกลับเข้าไปทำลายแกนของโลกล่ะ? ทำลายแกนของมันในหัวใจมันอยู่ที่ไหน? มันทำอย่างไร? แล้วว่ามันจะเจอแกนโลกล่ะ? นี่โลก ถึงเปลือกโลก มันก็ต้องถึงเปลือกโลกก่อน ทำลายเปลือกโลก นี่เจาะลงไป ทำลายลงไปเข้าไปถึงแกนของมัน แกนของมัน นี่พลังงานแกนของโลก พลังงานแม่เหล็กอยู่ที่ไหน? หัวใจมันอยู่ที่ไหน? ความเป็นไปของมันอยู่ที่ไหน? นี่พระอรหันต์จะเกิดอย่างนี้นะ

พระนาคิตะ ขณะทีทเวดามาเตือนขึ้นมา คินนั้ณเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาจนจิตมันหัน กลับทวนกระแสเข้าไป จนถึงที่สุดณะถึงดับกิเลสทั้งหมด เห็นใหม่ นี่เขาไปสนุกเพลิดเพลินกับ ทางโลก เขาไปดมมหรสพสมโภชกัน เขาไปดูเขาก็ต้องกลับไปดำรงชีวิตของเขา เขาดูเสร็จแล้ว เขาก็ต้องไปกลับบ้านกลับเรือนของเขา เขาต้องใช้ชีวิตของเขาไป ก็อยู่อย่างนั้นแหละ จิตมันก็อยู่ ได้โคลนตม แต่พระนาคิตะเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาอยู่ นี้เวลาย้อนกลับเข้ามาทำลายกิเลส หมด นี้พ้นจากโคลนตม ไม่กลับมาเกิดในโลกอีกแล้ว ไปสนุกเพลิดเพลินขนาดไหนต้องกลับไป อยู่ในบ้าน กลับไปอยู่ในเรือน กลับไปอยู่ในคอก กลับไปอยู่ในความจงจำของกิเลส กับการ วิปัสสนาญาณขึ้นมา มันทำลายขึ้นมา มันจะไม่กลับมาในโลกอีกเลย ทำลายแกนของโลก ทั้งหมด พ้นออกไปจากแกนของโลก

นี่ไปวัดไปวาเขาไปกันเพื่ออย่างนี้ ไปเพื่อตอกย้ำหัวใจ ไปเพื่อบุญกุศล แล้วไม่มีใครรู้ ครอบ นี่ความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า กับความที่ฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อของโลก โลกมันฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อ ของเขา นี่แบกหามกัน ทิฐิมานะ ใครใหญ่ใครโต ใครมีอำนาจวาสนามากน้อยนี้แบกกันไป แต่ พอสิ้นกิเลสแล้วนะไม่แบก เพราะมันรู้หมด สิ่งนั้นเป็นเรื่องโลกๆ วางไว้กับโลก เป็นสมบัติของโลก เราไม่ยุ่งกับมัน เอวัง